

JAN SUM GESTAFRISØRUR



Katrin er permanentað við teim nýggju sokallaðu »dupultspolunum«



Poul visir her harramótan 1979



Rúna er permanentað í tí »fronsku linjunir

LYDIA í Kardummubýnum hevur í hesum døgum Fynsmeistaran frá 1977, JAN, sum gestafrisør. Samstundis undirvisir hann starvsfólkið á salongini í hármótum, serstakliga klipping og permanenti. Um tú hevur hug at verða klipt ella kliptur av JAN, so ring og bið um tíð hjá LYDIU.

JAN vitjar her til fríggjadagin 25. mai.

LYDIA JENSEN Skákið 9 - tlf. 13449

Vit eru eisini her fyrri at mótmæla, at tað kring allan heim tíværri sita hundræðtals arbeðaraálitisfólk í fangahúsum, at onnur eru forfylgd og liva í útleigd og uppáttur onnur tikin av døgum í teimum mongu brutalu diktaturum, sum forpesta hesa jørð.

Skulu vit her royna at gera okkara metingar av støðuni hjá arbeðandi fólkinum burturi og heima, slepst ikki uttan um at tosa eitt sindur um búskaparkreppuna.

Allir eygleiðarar eru samdir um, at tann kapitalistiski heimurin, sum vit jú hoyra til, er komin út í eina djúpa og leingivarandi kreppu.

Henda kreppa. Tann størsta síðan triatiárini, hevur sum allar kreppur stóra ávirkan á viðurskiptini hjá arbeðara- og løntakarafjældini.

Taka vit okkara grannaland Danmark sum dømi siggja vit, at arbeðsloysið er vaksið frá 2,4% í 1973 til 8,0% í 78.

Samstundis siggja vit, at reallønin — altoð tað, sum er eftir, tá prishækkingar eru tiknar burtur úr uppperðini — at henda realløn hevur verið konstant fallandi síðan 1973. Hetta hóast peningalønin hevur verið hækkað. Hetta merkir við øðrum orðum, at livikostnaðurin hjá arbeðaranum er hækkaður meira enn lønin.

Henda kreppa tók okkum á bóli — í árávis hevði man dusað sær í trúnni uppá eina kapitalismu uttan kreppur. Vit kendu okkum trygg í vitanini um, at okkara økonomar og politikarar vistu ráð móti øllum, sum kundi framkallað eina kreppu.

Í fyrstani uggaði ein seg við, at oljuprisirnir vóru høvuðsorsøkin til kreppuna, men hesum trýr eingin longur eftir at tað visti seg, at söluprisirnir á idnaðarvörum hækka dupult so skjótt sum oljuprisirnir. Ti hevur verið leitað dúgliga eftir orsøkum til kreppuna. Ein populær forkláring er tann, at okkara vælferðarskipan hevur

rent vesturheimin um koll. Fólk hava tað for gott, tíma ikki at arbeðsa o.s.fr. Tað er ikki neyðugt at minna á, at henda áskoðan hevur nógvar tilhangarar í einum ávisum parti av borgarligu pressuni í Føroyum.

Áðrir meina, at kreppan stavar frá ov høgum framleiðslukostnaði ella við øðrum orðum, arbeðararnir fáa ov høga løn.

At kreppan stavar frá sjálvum tí privatkapitalistiska framleiðsluháttinum vilja menn ikki siggja í eyguni.

Tey tiltøk, sum stjórnirnar í Vesturheiminum tiskil yvirhøvur hava sett í verk, miða imóti at støða lønarvækstrinum. Hesin politikkur — inntøkupolitikkur nevnist hann — er vorðin fylgdur upp av einum veldugum beinleiðis og óbeinleiðis stuði til vinnulivið.

Hesin politikkur hevur yvirhøvur ført til eitt álvarsamt fall í reallønin hjá tí arbeðandi fólkinum í Vesturheiminum, serliga tí at tað ikki samstundis

eydnast at støða prisvækstrinum. Tá so almenni stuðulin samstundis verður nýttur til rationalisering — til keyp av maskinum til at erstatta arbeðsfólk er eyðsæð, at inntøkupolitikkur ikki er til gagns fyrri fjældina av fólkinum.

Men hvar koma Føroyar inn í myndina? Hava vit kreppu? Nei, ikki í løtuni og besta prógv við um hetta er, at vit ikki beinleiðis hava tað arbeðsloysi, sum vesturheimurin annars stríðist við. Annað prógv er, at Føroyar eru at kalla einasta land, har vit til dagin í dag hava havt eina hækkað realløn.

Kunnu vit umganga kreppu her hjá okkum?

Sambært okkara politikarar, serliga teir sum fáast við figgjarmál, kunnu vit ikki sleppa undan. Teir tala jú allir sum ein um, at hann dregur økonomiina á luftina, at nú sansar at, osv. sum tað framgekk av figgjarlógarorðaskiftinum. Eitt er vist — hava teir rætt okkara politik-

arar — so verður meira enn nakrantíð brúk fyrri eini sterkari arbeðararørslu — einari røslu sum tann dag kreppan bankar á okkara dyr hevur vilja og styrki til at siga við teir stýrandi: Vit ynskja ong- ar inntøkupolitiskar loysnir — vit góðtaka ong- ar inntøkupolitiskar loysnir. Vit góðtaka ikki, at arbeðarafjældin sum einasti samfelagsbólkur skal bota fyrri eina kreppu, sum stavar frá tí ótálmaða og fria fyrirtakseminum.

Men hvat er ein sterk fakfelagsrørsla?

Tað er ein røsla, har samanhald limanna millum støðugt verður styrkt. Tað er ein røsla, sum økonomiskt kann bera eitt verkfall og sum torir, men eisini dugir at nýta hetta sterke vápn.

Tað er ein røsla, sum syrgir fyrri at útbúgva sini álitisfólk og sum samstarvar við fakrøslur í øðrum londum.

Ein sterk fakfelagsrøsla stuðlar eisini teimum politisku flokkum, sum virka fyrri javnrætt-

indi millum kapital og arbeði og sum í minsta lagi ganga inn fyrri, at arbeðsfólkið í privata fyrirtakseminum fær meðávirkan og medogn í virkinum! Í heila tikið flokkar, sum royna at mótvirka tí høgarráki í Europa, sum kreppan hevur amað uppá okkum, og sum eisini her hjá okkum gerst týðuligari og týðuligari.

Lat meg enda við at ynskja fakligu arbeðararøsluni eydna við tí framhaldandi virkseminum til tess at bota um livikorini hjá tí arbeðandi fólkinum her í oyggjunum. Tí hava funnið nóg, men nógv er eftir til at vit kunnu tala um javnan rætt fyrri øll í hesum samfelag.

Mátti tað eydnast fakligu røsluna í Føroyum við framvegis batnandi organisatión, samanhaldi og áráði at vunnid ta styrki, sum er neyðug, um vit skulu gera okkum vón um at nærkast málinum í einari ótryggari framtíð.

Jóannes Dalsgaard